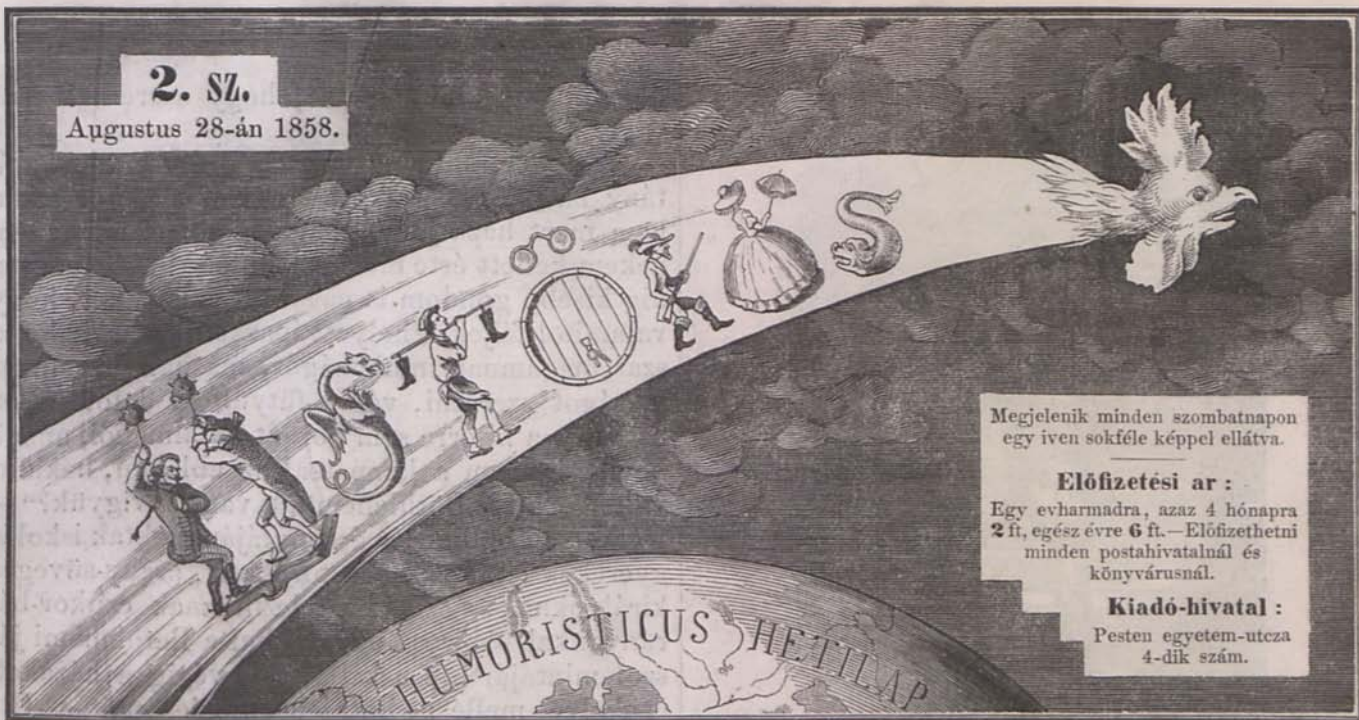

2. SZ.

Augustus 28-án 1858.

Megjelenik minden szombatnapon
egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ar :

Egy evharmadra, azaz 4 hónapra
2 ft, egész évre 6 ft.—Előfizethetni
minden postahivatalnál és
könyvtárnál.

Kiadó-hivatal :

Pesten egyetem-utca
4-dik szám.

AZ ÜSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

BÜRGÖZDI BÁCSI CSINTEVÉSEI.

Már az igaz édes öcsém, hogy én gonosz csont voltam fiatal koromban; attól is lett olyan hamar ősz a bajuszom; mert még most is fekete volna az, ha úgy festeném, mint te. Hogy ne az Isten szerelméért, hiszen még alig vagyok hetven esztendő, a legszebb kor, most kezdék még csak élni! Hogy ennyi ideig éltem, azt annak köszönhetem, hogy soha sem kérdeztem, mi nap lesz holnap? hogy minden fogam megvan, azt annak köszönhetem, hogy soha sem ettem és ittam, ha éhes és szomjas nem voltam, s hogy ifjúságom hetvenedik éveig megtartottam minden szál hajamat és jókedvemet, azt meg annak köszönöm, hogy soha sem búsultam semmi bajomon előre. Jegyezd fel magadnak, még hasznát veheted.

Már hat éves koromban árván maradtam; hanem ezt nem azért mondom, hogy megsirass, nem rám nézve volt az nagyobb baj, hanem azokra nézve, a kiknek a nyakukra maradtam, mert valakire csak kellett maradnom; egy jámbor öreg atyafipár, nagynéném és nagybátyám vettek gondviselésük alá; ott laktak a Duna par-

ton, egy alacsony házban, a minek mindig zárva volt az ajtaja. Igen jól viselték gondomat; soha sem volt szabad az asztalhoz ülnöm, hanem csak állnom, azért is lett olyan szép egyenes termetem; egyebek közt, hogy a gyomromat el ne rontsam, arra különösen ügyeltek. Fölöttem rendszeren össze szoktak veszni, a szerint, a mint vagy az egyiknek vagy a másiknak álltam inkább gráciájában, a mit onnan tudtam meg, hogy nagybátyám szerette az almát, nagynéném a körtét, e kétféle csemege haját mi szoktuk megkapni, én meg egy másik árva, egy kis süldő malacz; ha tehát a néném kegyében álltam, akkor én kaptam a körte haját, a mankus az almáét, ha a bácsi szeretett, akkor az almáét kaptam én, a körtét a mankus.

Az öreg úr haragján csak nagy hamar át szoktam esni, mert annak volt egy nagy kék vászon parapléja, ha valami csínt tettem, rám húzkodott vele, s azzal quittek voltunk. Akár jó idő volt, akár rossz, azt a paraplét mindig magával hordta, nem is tudom őt másképen képzelni, mint egyik kezét hátratéve, a másikkal az eser-

nyőre támaszkodva. Egyszer tele szedtem neki az esernyőjét cserebogárral, mikor kiment vele az utcára s ott felnyitotta, mint a jégeső, úgy hullott rá minden oldalról a sok cserebogár. Azt gondolta az ördögök vannak vele.

Hanem a nénémasszony haragjától jobban féltem, mert az nem vert meg, hanem letérdepeltetett s száraz kenyérré fogott. — Annak meg még kevésbé örültem, hogy ha szeretett; mert akkor mellette kellett ülnöm és olvasnom bibliai történeteket. Egész este, míg csak a gyertya le nem égett, mindig azokról a régi kegyes embekekről kellett neki felolvasnom, a mit én aztán úgy könnyebbittem meg magamnak, hogy ugyanazt a lapot huszszor egymásután elolvastam neki, s a jó lélek csak a huszadiknál szólított meg érte, hogy neki még is úgy tetszik, mintha ez a történet nagyon hasonlítana az elébbenihez.

Uram bátyámnak sok mindenféle babonája volt, tudta, hogy melyik nap szerencsés, melyik nap szerencsétlen; ballábara hamarabb fel nem húzta volna a csizmát, mint a jobb lábára, ha ballábbal talált ki lépni a szobából, újra visszatért, hogy a jobbal léphessen ki, pókot soha el nem gázolt, tányérján mindig meghagyta az utolsó falatot, s ismert mindenféle megrontásról, igézésről, elkötésről, boszorkány-nyomásról való mesét, a miket nénémasszonynak sokszor elmondott havas téli éjszakákon, mikor nem mehetett a pensionált kapitány barátjához, s engemet sokszor megezibált, ha elnevettem magamat rajta. Mikor azzal fenyegetett, hogy elvisz az ör-

dög, én azt mondtam rá, hogy szeretnék már egyet látni.

Különbén minden este tíz óráig a vén kapitány barátjánál szokott tártlizni s akkor aztán nem mert haza jönni maga a sötétben, hanem nekem kellett érte mennem lámpással. Nekem pedig kisebb gondom is nagyobb volt annál, hogy valamitől féljek, a helyett iparkodtam utcahosszat magamnak mulatságot, másnak alkalmatlanságot szerezni, végig füttyültem daloltam az utcán s a ki erre sem ébredt fel álmából, annak bevilágítottam a lámpással az ablakán, bekiáltva: „Szép kis Böhlehemünk van, bevigyük?“ — Nálunk tudniillik karácsonytáján szoktak iskolás gyerekek felöltözni pásztoroknak, arany-süveges királyoknak, egy ládát felcizfráznak czukor-bárányokkal, papiros angyalokkal a Bethlehemi jászol mintájára, s azzal járók végig a házakat, énekelve mellé: „Böhlehembe jer pajtás. Ott van ám a jó tartás, Bor ser, folyik mint a tenger, Ihatik az ember stb.“ Persze, hogy a kiket álmaikból felriasztottam, azok küldöztek Bethlehemestül együtt a pokolba; én aztán futottam is odább.

Egyszer azonban Vámosné nagyszony nem restelt miattam fölkelni s kijönni az utcára; mire az utcaajtóra ért, én akkorára már jól elvasaltam onnan. „No megállj gézengúz, megállj! kiálta utánam; megvárlak itt az ajtóban, míg visszajössz s majd megbúbollak akkor!“

Megvárnak az ajtóban: ez nekem bizony nem igen kecségető kilátás volt. Pedig a bátyám urammal okvetlen azon kellett elmennünk, miután nem igen volt valószínű, hogy őt rá lehessen valamivel venni arra, hogy egy másik utcáról kerüljön haza. Odaértem nagy búsan a kapitány szállására, a hol addig a konyhában kellett várakoznom, míg a bátyám uram belefárad a kártyába. Ott is azon gondolkodtam, hogy mit csináljak, hogy meg ne verjenek ma?

A szolgáló babkását evett egy nagy tábul. Éreztem, hogy nagyon kozmás, neki sem igen kellett. „Jaj, Örzi de szeretnék én abból a babkásából enni.“ — „Gyere hát, egyél belőle, itt a tál.“ — Nem merek ám, mert a bátyám uram kitalál jönni, s ha meglátja, hogy én eszem, agyonüt a parapléval.“ — „No hát majd adok egy tányérra, aztán ülj ki vele az utcaajtóba, ott nem lát meg senki.“ — Ezt akartam én is. A jó lélek egy tele tányérral adott abból a veszedelmes ételből, mondta is utána; „ne koplalj, mint otthon.“ Én pedig fogtam a babkását, kimentem

vele az utcára, egyik szeglettől a másikig szépen végig töltöttem azt egy vonalban. Épen azelőtt egy pár nappal mondta el a kályha mellett bátyám uram, hogy a boszorkányok, mikor valakit meg akarnak rontani, babkását húznak végig az utcán éjszaka, s valaki csak átlép rajta, ez mind megromlik. Azért boldog, a ki lámpással jár éjjel.

Az üres tányért vissza vittem az Örzsinek: „derék gyerek vagy Kis Miska: ez már csak jól esett ni! Máskor is adok, ha lesz.“ — „Köszönöm édes Örzsikém, de meg ne mondja senkinek.“

Épen nyitotta bátyám uram az ajtót, kijött a folyósóra, figyelmesen megvizsgálta az eget kétségesen tartva az esernyőt; mert ha az ember kinyitja az esernyőt, mikor nem esik az eső, esztendeig tartó szárazság lesz. — Ezúttal pedig épen olyan idő volt, a mikor lógg a lába az esőnek, de még az üstöke a felhő kezében van.

— Miska! kiálta rám, iparkodjunk haza, valami idő lesz, a kakasok kukorítanak éjfél előtt. Eredj előre.

Én mentem előre a lámpással; a mint a babkása vonalhoz értünk, rám kiált:

— Megállj te! megállj!

Én úgy tettem, mint a ki megijedt s nem tudja, mi baj van?

— Mi az ott? mi az ott? mi az ott? szólt parapléja hegyével a boszorkány töltésre mutatva.

Én oda tartottam a lámpást, hogy jobban lássa.

— Bátyám uram, ez paszuly csuszpájz.

— Rá ne menj, át ne lépd, bele ne hágj! —

Minden jó lélek dicséri az urat! — Gonosz átkozott boszorkányok! Menjünk a másik utcára; menjünk fiam. Csak tartsd jól a földhöz a lámpást s megnézd, ha valamit láatsz. Gonosz átkozott boszorkányok.

Egy negyed órai kerülöt tettünk lakásunkig csendesen botorkálva; az öreg úr folyvást dörögött a gonosz átkozott boszorkányok ellen s áldotta magában, a ki őt megőrizte a babonán való átlépéstől.

Vámosné nagyasszony még tán most is ott vár az utcaajtóban, mert soha többet bátyám urammal azon az utcán végig nem mentünk.

(Folytatása következik.)

CZIGÁNY-POLITIKA.

A szolgabíró nevenapján muzsikált a barna banda. Az ő helyük künn volt az előszobában; az uraságok odabenn táncoltak a teremben.

Az almáriom tetején állt egy csoport hoszsu-nyakú üveg; mint a rajtuk feledett czifra papirosok bizonyíták, egykor drága innivalóknak üres hüvelyei. Jamaica Rhum, Bordeaux, Muscat Lunel, Chateau-Lafitte, s más efféle boldog emlékeztető nevek ingerkedtek az emberrel, ki most már keresztül látott rajtuk.

A rajkók sokat pislogtak az üvegek felé; nem felejtették-e valamelyiket félig az urak? S egyszer csakugyan meg is sejtettek egyet, a többi háta mögé dugva; mely még félig volt töltve

itallal; ez oldalán ez a kellemes felirat: Szexárdi!

Ezt bizonyosan a hajdu rejtette ide. Bizonyosan ő lopta el az asztalról, az uraságoktól, a gonosztevőt! Megérdemli, hogy megbüntetésék érte. Ezt meg kell inni az orra elől. Ez legyen a büntetése.

Vala pedig abban az üvegben jóféle folyékony fénymáz, a mivel a hajdu a csizmákat szokta fényesíteni.

Legelsőt huzni a drága italból természetesen a primás előjoga volt; ki is szájához emelé a palaczkot s ab invisis jót húzott belőle.

Akkor aztán mindjárt tudta, hogy suviczkot

ivott; de nem ordította el magát. Eszébe jutott, hogy ha káromkodni fog; majd minden ember őt neveti ki s a helyett megtörülte szépen a száját, nagyot köszörült a torkán, s átnyujtá a palaczkot a kontrásnak.

— Ez ugyancsak hatalmas ital volt. Nesze Kuczi.

A kontrásnak egy kicsinyt torkán akadt a drága ital; mert nem volt az ilyenhez szokva, de neki is volt annyi lelke, hogy el ne árulja magát. Szépen tovább adta a palaczkot a klarinétosnak.

— Jaj, bizony majd a torkomra ment.

A klarinétos majd megfulladt tőle, úgy megijedt, a mint az a fáin keserűség végig szaladt a torkán.

— Jaj, átkozom a gyomrát annak a hajdúnak, de jóval él!

Most a bögösre került a sor, az sem árulta el a bajt, megitta a maga rátáját s gondolta magában, hátra van még a czimbalmos, hadd kapjon az is belőle.

Ez volt a legjobb torkú legény a bandában : csak hogy kezébe kaphassa az üveget; nem kerül az vissza másodszer a primásra.

Neki fohászkodott tehát, hátravetette a fejét s neki fogott a nyakalásnak. Az első kortynál mindjárt észrevette, hogy nem jó bort iszik; bolonddá tették. Hogy azonban ezt be ne lehessen rá bizonyítani, megitta szépen a többit is, a mi még az üvegben volt az utolsó cseppig.

A cigányok aztán csak néztek egy darab ideig egymásra, mint a ki nem tudja, hogy magán nevensen-e, vagy más? mig egyszer azt mondja a vén czimbalmos a primásnak :

— Te Csicsa, nem ennénk rá egy kis—kefét?

Borkorsolyák.

Hogy ez a két ló bátya? — 80 ft. — hát ez a job-bik magányosan? — úgy is 80 ft. — csak nem tart kend bolondnak? — nem ám öcsém, „hanem amattól is szeret-nék ám megszabadulni.“

Ugyan hol megy már a conscriptio? kérdé B. a be-tüsoros összeírásról jövő lakost.

— Bizony már a C (betü)-nél.

— No úgy ráérek, ha a czeheket conscribálják!

Irjon nékem t. ügyvéd úr jó fizetésért erről s erről
folyamodványt, kéré egy ügyesbajos N. ügyvédet.

— Jól van.

Elkészülvén a folyamodvány, felolvassa a megbizott ügyvéd, s kérdi : kivánsága szerint van-e?

— Igen ám, hanem a nevem elébe csak tehetett volna az ur valamit ennyi pénzért?

— Úgy! talán nemes ember?

— Nem biz én!

— Hát van valami mellékneve?

— Nincs nekem.

— Igy barátom mit irhattam volna?

— Legalább oda tehetette volna az ur: hogy „néhai“.

Kérdé gróf Erdődi a nála tisztelgő legátus nevét?

— Erdődi — lón a válasz.

— Úgy hát atyafiak vagyunk!

— Igen ám méltóságos uram, azzal a különbséggel, hogy méltóságod „gróf Erdődi de Monyorókerék“ — én pedig csak „Erdődi“ de nyomortkerék.

Midőn a leckeórát pipázgatá kényelmesen a bentlakos diák, meglátja professorát arrafelé menni, bezárja a lakószobáját. Zörget a professor s kérdi — ki van ott bent? — „Senki“ felele a diák.

Társzavakról lévén szó egy tanítási órán, felhozá a professor, hogy egyik helységben e-vel, amott ö-vel beszélnek p. o. N.-Kőrösön ö-vel; álljon csak fel valamilyik odavaló fi, s mondjon „ö“ hangzással néhány szót; hirtelen felugrik egy, s csak úgy hevenyibe ezen szót bukkantja ki „öröm“. Bolond kend fiam, itt is úgy mondják azt; hanem ilyenformát kellett volna mondani: „sződj Örzi csörösznyét, jó lössz édös apádnak könyérhöz röggel,“ úgy ám domine Kőrösztyúr!

Maga kenyeren szegődött a cigány napszámra; reggel a gazda früstököl, a cigány oda megy, jó darabot levág a szalonnából — hohó cigány! magad kenyeren vagy te? „azon ám, de nem a magam szalonnáján.“

A vásáron eladás végett kiállított tehén fogát, szokás szerint, megakará nézni a vevő, hát a tehén tátott szájjal egyenest a vevőnek tart:

— Hjú micsoda dühödtt állat ez?

— Ne féljen kend tőle, szokása az annak, mert borjúkora óta minden vásárba ki volt állítva, s úgy hozzá szokott a foga nézegetéséhez, hogy már most maga előre mutatja!

Két uri szomszéd összeszólalkozván, egyik a csendőrséghez indult panaszt tenni, utjában ösmerősét találja s panasolja az esetet, hogy ő büntetés végett feladja szomszédját a csendőrségnek.

— Ugyan barátom mit gondolt, hogy még két nadrágos ember sem bir maga közt kiegyezni?

— Mit! én „kétnadrágos“, az apám sem viselt kettőt!

S Z É P N A D E J D A.

(Ideál kép. Egy szerencsétlen poéta után diktándó rajzolta egy boldogtalan pictor.)

„Kedves, édes jó barátom Medve,

(Igy hínak egy pictort),

Nem volna-e kegyelmednek kedve

Lefesteni énnekem Nadejdát?“

„Kedves édes — nem t'om kinek híják, —

Hogy ne volna kedvem?

Ha megadja az illendő díját,

— Lefestem én önnek akár egész Muszkaországot.

Csak az az egy benne alkalmatlan,

Hogy én még nem láttam;

Én ugyan lefestem őt látatlan,

— Csak annyit tudjak felőle, hogy férfi-e vagy asszony?“

„Jaj barátom, majd leirom én őt,

Mind tetétül talpig.

Ugy látandja előtte, mint élőt;

— Én mindig ott lesem a kulisszák közt.“

„Először is az arca két rozsa;

Jegyezze fel kérem:

Annak is pediglen a pirosa,

Igazi valóságos remontante.

A két szeme két ragyogó csillag,

Az ajka szamócza,

Hajfürtei sötét hollótollak . . .

— El ne felejtessen belőle valamit!

Sima elefántcsont a két vállá,

Hattyúnyaka hozzá,

Karjaiból liliomszál válna . . .

— Ugy-e hogy szépen le tudom őt írni?

Szép galambpár keble dobbanása,

Pihető galambkák,

Lebbenő szárny lábai járása . . .

— Lássa barátom, ilyen a szép Nadejda.“

„Értem uram; le is pingáltam már.

— Rózsa, — csillag, — eper, —

— Elefántfog — lilium, — galambpár,

— Tessék megnézni: jól el van-e találva?“

„Utczu kedves jó barátom Medve!

Mit csinált itt nékem?

— Majd megmondtam, hogy mi büjjék kendbe?

Hát ilyenek diktáltam én Nadejdát?”

Microscopicus studiumok

magyarázza professor Kakas Márton.

2. Micsoda ázalékokat lehet látni tizenkétezerszer nagyítóüvegen keresztül egy csepp borban.

Tisztelt hallgatóim, ime itt áll előttünk egy csepp bor. Quid hoc ad tantam sitim? Egy csepp bor egy szomszjas publicumnak! Ámde a tudomány szomját ennyi is eloltja. Hogy sűrűg, hogy forog a sok eleven ázalék abban a parányi világban, kancsók és kulacsok, római kelyhek és pezsgős palaczkok kergetik egymást és üzennek náluknál hatalmasabb infusoriáktól; a sok ivószerszám között még a papucs is képviselve van, melyből a

lengyel lovagok szoktak inni kedveseik egészségére: legfeljül látjuk az orosz lányt, melytől bátorság támad a borivó szívében, alatta a pikkelyes krokodilus, annak a sertéit érzi az ember a torkában, mikor rossz bort iszik; alább az igazság istenasszonyát látjuk, ki tudvalévóképen a borban vagyson s erősen bekapott állapotban muzsikáltatja magát három ázalék-czigánnyal. Alantabb egy disznóalakú csoda képviseli a részegséget, túlfelől két csokolodó muzulmán kukacsz hirdeti, hogy borban a barátság. Csak a közepén ülő széles pofájú szörny nem mozdul sem jobbra sem balra, ez a jóllakás monstruma, míg a csepp fenekén azok a pondrócskák eviczkelnek, a kik már annyira el vannak ázva, hogy nem bírnak a lábukon állni. Valami lantformát is mutat a nagyító, ez hihetőleg azon poétai lelkesülés, mely a borbul támad. Hogy azonban ama halforma izé fölötté hogy jött ebbe a csepp borba? arról feleljen az a kocsmáros, a kitől a bort hozattuk.

A vén huszár.

Promontoron lakik egy vén huszár; nem kevesebb már, mint százhárom esztendő. Még most is begyalogol minden héten kétszer Pestre körültekinteni, s ha kérdik hogy-mint van? azt feleli rá: „Köszönöm, semmi bajom sincs, hanem a lábaim *kezdenek* már erőtlenedni.“

Hogy milyen dolog az, mikor egy százhárom esztendő embernek a lábai gyöngülni kezdenek? azt látuk a mult télen egy hajtóvadászaton, a hova a vén huszárt is elhítták; a ki csakugyan meg is srétezett egy nyulat. A nyúl azonban csak futott odább; a vén huszár neki iramodott, utána a puskatussal! a vadászok hiába kiabáltak utána: „vén huszár, ne menj a körbe!“ De biz ő csak elfogta a maga nyulát, leütötte a puskával s úgy ment vissza a helyére.

Kevés ember teszi ezt meg 103 esztendő korában.

Furesa speculatio.

— Hallja az ur, lehet nekem a gazdám házát is biztosítani.

— Hogy ne lehetne. Miért?

— Hát hogy ha meg találna gyuladni s elégne.

— No az szép felebaráti tett kegyelmedtől.

— Felebaráti-e? Hát aztán ha elég, kinek fizetnék ki a pénz?

— Természetesen annak, a kié a kár, a gazdájának.

— Vagy úgy, akkor hát nem assecurázok; (elmentében) hisz akkor hiába gyujtanám fel.

Mért soványak a kigyók?

Egy nagyon sovány delnő pörölt a férjére; utoljára halátlanságát veté szemére, mondván:

— Kigyót tápláltam keblemen.

— Azért hát olyan soványak a kigyók: felelt ez pogány phlegmával.

TINÓDI LANTOS SEBESTYÉN KRÓNIKÁI.

(Folytatás.)

II. vers. Hogy mit esznek Pesten?

Boldog elmúlt napok, boldog eltűnt étek,
 Hogy a híretek is elenyészett néktek!
 Imádkoztunk elébb, hogy ha valánk torban,
 Egymás mellé ültünk, tálat adtuk sorban,
 Kínálgattuk egymást: „tessék, no még ebbül;
 Én nem veszek elébb; tessék, míg el nem hül.“
 Elkezdtek levesen, végeztük a sültön
 Most is jól esik, ha elmém visszaküldöm
 S magamban képzelem, mennyi jó volt akkor,
 Minek az izét sem tudja az újabb kor.
 Most külön asztalhoz ül le minden ember.
 Savanyú pofával fogadja a kelner
 S olyan szókat olvas holmi vad listáru
 Hogy az ember már a nevéül elájul.
 „Kávójár, majomnéz, szárdina és -della.“
 Jaj ne mondja tovább, mert nekem nem kell a!
 A húsnak a neve itt *bőf ala módi*
 Ha vágják, elbődül (a hús; nem Tinódi)
 A kinek ez nem jó, eszik csigabigát,
 Tisztességes ember a mit elhajigál.

Véres hurkánk helyét pótolja szalámi,
 Miből van? én bizony nem tom kitalálni.
 A túróslaskából, mit őseink ettek,
 Tésztából készített pipaszarak lettek.
 Ezek volnának a híres makarónik
 Az én gyomrom hozzá csak nem akaródzik.
 Kolozsvári szárma, minálunk nem jár ma,
 Sok kényes gyomornak jobb a répa, sárga.
 A fordított kása, pudding lett a mása,
 Használtuk ezt hajdan kályha tapasztásra.
 Levelen-sültünket rácz-pite váltá fel.
 Az asztal sem asztal többé, hanem táfel.
 Kocsonyánkból szulcz lett, kalácsunkból bukta
 Mindent megczukroz a bagolyrugta kukta;
 Az étele édes, a bora savanyú:
 Fel kelünk, fizetünk; ez a legsavanyúbb.

Tinódi Lantos Sebestyén diák,

az üstökös konvencziós hegedőse.

Aranykorbeli emberek.

Szegeden van egy becsületes vízfordó ember, a ki szorgalmas takarékoság mellett annyira vitte a dolgát, hogy összeszerzett kétszáz forintot kereksummában.

Baj volt azonban rá nézve ezt a pénzt őrizgetni, hogy el ne veszítse, vagy el ne lopják; nem tudott mi-atta aludni; utoljára azt gondolta ki, hogy volt egy cizmadiamester ismerőse, azt megkérte szépen, hogy ha nem restelné gondját viselni a pénzének, tenné meg, hiszen ő nem kíván érte semmi kamatot.

A cizmadia szívesen elvette a pénzt s a vizes ember most már nyugodtan tudott aludni odahaza.

Egyszer azonban valaki azt találja neki mondani, hogy nem jól van így a dolog: mért nem vett írást a pénzről, hisz így akár az ablakon dobta volna ki; hátha nem adja vissza a cizmadia, hogy veszi meg rajta?

Igaz a! A hordár rögtön sietett a cizmadiájához s elmondá neki, hogy szeretne ő arról a kis pénzről valami írást, mert már azt úgy szokták.

A cizmadia adott neki írást s nem tagadta el a pénzt.

Hanem a jámbor ember most már megint csak ott volt, a hol azelőtt. Most meg a kötelezvény miatt nem tudott aludni; akárhova dugta, azt hitte, megtalálják, ha magával vitte, attól félt elveszti; bort sem mert már inni, hogy az írást el ne lopassa, egészen szerencsétlen volt miatta.

Egyszer aztán megint odamegy a cizmadiához:

— Ugyan édes majszter uram, kérem szépen, ha úgy is itt van a pénzem, viselje gondját már egyúttal az írásomnak is.

És most az adós saját hitelezője kötelezvényét tartja gondviselés alatt.

S aztán beszéljen még valaki, hogy meg van rendülve a hitel.

Hazai versenyek.

Handi Cap.

Fuss, vagy fizess.

Hucke Stakes.

Ugratóverseny akadályokkal.

A nagy orrok.

XI. Károly svéd királynak valami hadjárata volt az oroszok ellen kemény hideg tél idején. A gárda panaszkodott, hogy mind elfagy az

orra. A hadvezér tehát azt gondolta ki, hogy jó meleg tengeri nyúlörből minden katona számára nagy orrtokokat varratott s azokkal vezette őket a csatába. Hát a mint meglátják a muszkák ezt a rettenetes orru népet, nem veszik tréfára a dolgot, elhajigálják a puskát, s szaladnak szerteszéjjel; azok meg nem bírták őket kergetni csupa merő nevetés miatt.

Milyennek képzelte Tinódi azt a művészt, a ki egyszerre öt zongorán játszik?

R é b u s z.

Első számbeli Rébusz megfejtése.

„Nem anyától lettél, rózsafán termettél.“
Mióután Minerva nem anyától lett s a csipkebogyó csakugyan rózsafán termett.

Szerkesztői sub rosa.

A. J.-nak. Nagy-Körös. Csókoljuk az orczádat, azért is, meg másért is.

Egy jól kiváltásott poétának. A körmös versek körmeink közt vannak. Botot kívánságodra sem kapsz értük, mint Mátyás király vargája a rókafogta csukáért, mert most abba hagytuk az esztergályos mesterséget, a milyen botokat pedig most készítünk, azokat ne kívánja magának semmi esontod. A honorarium másik részére ráállunk, ha magad jösz érte. A mi nálunk Havanna, az te nálad Havolna.

Tavasnádra. Szívesen veszszük a küldeményt; igaz hogy sok szalmát ad és kevés magot, hanem az elég aczélos, s ilyen rossz termés idején megelégszünk vele.

V. K. L.-nak. Köszönjük a küldeményt. Az elsőt közöljük, a másodikat nálunk sem veszi meg a zsidó.

Garaboncsás. Egy vers bevállik, a többi untauglich. Lapot hová? A köcsmei sárkányhoz?

L. urnak. Köszönje, hogy odairta a levele végére, hogy Zeilverlustot ne liquidáljunk, mert az úgy is mind meglesz, a mit kívánt.

Adonyba. Két szerkesztőség címéből csinált ön egyet; már most kit illet a küldemény?

Mefistónak. A miket ön a pokolbul kegyeskedett hozzánk küldeni, egy kissé nagyon kénes dolgok; tudnia kell önnek, ha ezen a világon ördög akar lenni, hogy annak igen szeliden kell magát viselni.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: Jókai Mór. — Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten (egyetem-utca 4. sz.).